

Sygn. akt III KK 512/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Gajewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 16 marca 2022 r.

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w sprawie P. O.

skazanego z art. 278 § 1 k.k.,

kasacji Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W. z dnia 13

października 2021 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy w części dotyczącej
orzeczenia o karze i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi
Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 13 października 2021 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w W. uznał P. O. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu, przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k., skazał go na karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej kwoty 3000 zł. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary grzywny okres jednego dnia rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (7 lipca 2021 r.) przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny; nadto zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się dnia 18 listopada 2021 r., w sprawie nie sporządzono też uzasadnienia orzeczenia.

Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. kasację od tego wyroku nakazowego wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść skazanego P. O.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, to jest art. 37a § 1 k.k., poprzez wymierzenie P. O. za popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i przy zastosowaniu wskazanej normy prawnej, kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych po 30 zł każda, w sytuacji, gdy dolna granica wymienionej kary nie mogła być niższa niż 100 stawek dziennych.

Formułując powyższy zarzut wniósł o uchylenie wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja przedstawiona przez Prokuratora Generalnego okazała się być w sposób oczywisty zasadna, co uzasadniało jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Słusznie skarżący podnosi, że Sąd orzekający w niniejszej sprawie wymierzył karę grzywny poniżej ustawowego zagrożenia przewidzianego w powołanych w podstawie skazania przepisach ustawy karnej.

Art. 37a § 1 k.k. stanowi, że jeżeli przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd może zamiast tej kary orzec karę ograniczenia wolności nie niższą od 3 miesięcy albo grzywnę nie niższą od 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek. Przepis ten może więc znaleźć zastosowanie do przestępstw kwalifikowanych na podstawie art. 278 § 1 k.k., który przewiduje, że sprawca takiego czynu podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Art. 37a § 1 k.k. w powyższym brzmieniu obowiązuje od dnia 24 czerwca 2020 r., a więc wszedł w życie przed wydaniem wyroku w niniejszej sprawie, jak również przed popełnieniem zarzucanego, a następnie przypisanego P. O. czynu zabronionego (popełnionego w dniu 1 lipca 2021 r.). W oczywisty więc sposób, najniższa wymierzona na podstawie tego przepisu grzywna musi wynosić co najmniej 100 stawek dziennych.

Z powyższego wynika, że sąd *meriti* orzekł wbrew tej regulacji, w zakresie określenia ilości stawek dziennych grzywny, kształtując tę karę poniżej dolnego zagrożenia, co stanowiło rażącą obrazę prawa materialnego, to jest art. 37a § 1 k.k., która miała istotny wpływ na treść wyroku nakazowego. W tej sytuacji konieczne było uznanie, że kasacja zasadnie podnosi zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia wskazanego przepisu prawa materialnego.

W rezultacie, Sąd Najwyższy uwzględniając kasację Prokuratora Generalnego wniesioną na niekorzyść skazanego, na mocy art. 537 § 2 k.p.k. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w W. w zaskarżonej części i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania w zakresie orzeczenia o karze, której wymiar ukształtuje w zgodzie z obowiązującymi przepisami.

